

Arrest

nr. 140 327 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, T.(...) F.(...) verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en 32 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Shahdawal, district Gujrat, provincie Punjab. U vervulde uw 'matric' (9e - 10e graad) waarna u als taxichauffeur en autohandelaar begon te werken. Sinds 2008 bent u ook politiek actief bij de partij "Pakistan Tehreek-e-Insaf" (PTI). U haalde medicijnen voor arme mensen, nam hen mee naar activiteiten en u leidde bijeenkomsten van de partij in goede banen.

Vanwege deze activiteiten werd u door andere partijen - Pakistan Muslim League (PML-Q) en Pakistan People's Party (PPP) - lastig gevallen. In 2008 diende Ghulam Mustafa - lid van de PPP - een klacht tegen u in wegens terrorisme, diefstal, vandalisme en het veroorzaken van problemen in de streek. Daarop werd u gearresteerd door de politie die u vier dagen vasthield. Na uw vrijlating bleef de politie u lastig vallen en bedreigen. In 2009 werd u twee maal gearresteerd en een dag vastgehouden. Ook in 2010 werd u nogmaals gearresteerd voor een dag. U werd eveneens tweemaal beschoten terwijl u met enkele anderen was samengekomen. U diende hiervoor klacht in, maar de politie deed niets om u te helpen. Door deze problemen besloot u uw werk als taxichauffeur en autohandelaar stop te zetten. U werd echter nog steeds lastig gevallen. In februari 2011 besloot u een muziekschool op te richten, maar hierom verklaarde de Jamaat-e-Islami dat wanneer u vermoord zou worden dat een goede daad zou zijn. Ook de andere religieuze organisaties als Lashkar-e-Jangvi, Tehreek-e-Taliban en Lashkar-e-Taiba zochten u vanwege deze oproep. Zelfs de politie deed nu extra moeite om u te vinden.

Toen u hoorde dat al deze groeperingen u dood wilden, vluchtte u naar Lahore waar u onderdak vond bij een vriend. U verbleef er vijf à zes maanden en in september 2011 verliet u Pakistan. Op 22 september 2011 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Later hoorde u dat uw ouders, uw broer en een zus vanwege uw problemen ook Pakistan zijn ontvlucht. Op het moment van uw gehoor zaten zij in Turkije. Uw getrouwde zus woont nu in de buurt van Islamabad.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u het proces-verbaal van een diefstal voor. Vier FIR's (First Information Report), schooldocumenten, krantenartikels en een identiteitskaart van uw partij zouden daarbij ontvreemd zijn.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de problemen die u zou gehad hebben vanwege uw politieke activiteiten sterk gerelativeerd kunnen worden. Over uw politieke activiteiten blijft u erg oppervlakkig. U slaagt er niet in hier gedetailleerd over te vertellen waardoor er sterk getwijfeld kan worden aan de mate waarin u betrokken was bij de PTI. Van iemand die - zoals u beweert - een voortrekkersrol speelt binnen zijn partij mag verondersteld worden hier uitgebreider en spontaner te kunnen over vertellen. Het gebrek aan informatie over uw politieke activiteiten laat bijgevolg toe te concluderen dat indien u al politiek actief was, dit op een erg bescheiden schaal was. U kunt enkel zeggen dat u medicijnen haalde voor arme mensen en dat u de praktische organisatie van bijeenkomsten verzorgde, wat op zich bitter weinig is (CGVS vragen 34, 37, 46-48, 54, 130-134). Verder beweert u dat enkel u geviseerd werd, terwijl er zou mogen verwacht worden dat iemand met uw belang voor de partij toch ook anderen zou moeten kennen die lastig gevallen worden vanwege hun politieke mening (CGVS vragen 76-77, 92). Dit wordt verder bevestigd door wat u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 12 oktober 2011) vertelde. Namelijk dat uw functie bij de PTI het 'deelnemen aan bijeenkomsten en vergaderingen was'. Uit uw verklaringen blijkt hoegenaamd niet dat u een vooraanstaande rol speelde binnen uw partij, niet op provinciaal niveau, niet op districts niveau en ook niet op lokaal niveau (CGVS vragen 34, 37, 46-58). Met uw beperkte politieke betrokkenheid in het achterhoofd is het weinig waarschijnlijk dat u op een dergelijke schaal zou geviseerd worden door de PPP of andere politieke partijen. Dat andere partijen - en op hun aanstoken ook de politie - zich zoveel moeite zouden getroosten om een doodgewoon lid van de PTI via arrestaties, aanslagen en bedreigingen te dwingen te stoppen met zijn kleinschalige politieke of humanitaire activiteiten is niet geloofwaardig. De gebruikte methoden staan totaal niet in verhouding tot uw belang voor de partij. En uw zelfverklaarde vooraanstaande positie staat dan weer niet in verhouding tot de toch zeer magere informatie die u over uw activiteiten kan geven.

Bovendien worden de problemen die u had met de politie en de politieke partijen zowel door u als door uw partij sterk gerelativeerd. Zo zei uw partij u dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat dat probleem met de politie wel goed zou komen (CGVS vragen 79-83, 139). Dat u ondanks de voorgehouden bedreigingen nog jaren in uw dorp bleef wonen, laat uitschijnen dat de voorgehouden problemen niet zo ernstig waren dan u wilt laten geloven. In 2008 waren uw problemen immers begonnen en pas in februari 2011 verhuisde u naar Lahore (CGVS vragen 68, 88-89, 103-

104, 109-110). Van iemand die met de dood wordt bedreigd en beschoten wordt vanwege zijn politieke activiteiten mag verwacht worden dat hij sneller stappen zou ondernemen om zichzelf in veiligheid te brengen of het gevaar tot een minimum te herleiden. U verklaart dat u daarom gestopt bent met uw werk als taxichauffeur en autohandelaar (CGVS vragen 110-113). Hoe stoppen met dit soort werk er zou kunnen voor zorgen dat u veiliger bent, blijft onduidelijk. Wanneer de verschillende fracties u werkelijk willen intimideren, konden ze gewoon ook naar uw huis komen in plaats van te wachten tot u vanwege uw werk bij hen zou passeren. Ook deze uitleg strookt niet met de door u beschreven context. In een dergelijke situatie mag er van uitgegaan worden dat andere acties zou ondernemen om uzelf in veiligheid te brengen. Bovendien stelt u zelf dat het in die periode 'niet nodig was uw land te verlaten omdat u er werk en kennissen had' (CGVS vragen 163-165).

Ook de beschietingen kunnen in vraag gesteld worden. Allereerst is het opmerkelijk dat u vanwege die schietpartijen een FIR bent gaan indienen bij de politie aangezien zij net de personen waren die u vreesde (CGVS vragen 74, 84-91, 94-97, 111). U bent zelfs naar hen gegaan om de FIR's die tegen u zijn ingediend op te vragen. Mocht u hen werkelijk vrezen, zou men denken dat u hen net zou willen ontwijken. Bovendien vermeldde u de schietpartijen niet in de vragenlijst van het CGVS - opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken - wat op zich al afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw verklaringen -, én blijft uw beschrijving van deze feiten erg beknopt en weinig doorleefd (CGVS vragen 124-129). Verder dan een erg feitelijk verslag ontdaan van elke spontaniteit komt u niet waardoor hier dan ook weinig geloof aan gehecht kan worden. Het feit dat u dit evenmin vermeldde in de vragenlijst ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Daarnaast is het hoogst onwaarschijnlijk dat deze politieke partijen u ook na uw vertrek uit Pakistan nog zouden zoeken en uw familie zouden bedreigen (CGVS vragen 153-159). Wanneer u het land verlaat, betekent dit automatisch ook dat u niet langer politiek actief bent in uw streek en bijgevolg ook dat andere politieke partijen niet langer de nood hebben u onder druk te zetten om hier mee te stoppen. Dat zij desondanks uw familie bleven lastig vallen, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Dat ze dit deden omdat ze vermoedden dat u er nog was of later zou kunnen terugkeren, is geen afdoende argument om deze onlogische actie te verklaren. Bovendien is uw partij sinds 2008 er erg op vooruitgegaan qua populariteit. Bij de laatste verkiezingen werd ze zelfs de derde grootste partij (CGVS vragen 160-162). Daarom mag er verondersteld worden dat andere figuren zijn opgestaan in uw regio die een grotere politieke bedreiging vormen dan u ooit bent geweest. Dat u er ondanks uw vertrek en waarschijnlijke vervanging toch nog uitgepikt zou worden is niet plausibel. De combinatie van al deze elementen tast de geloofwaardigheid van de problemen die u naar aanleiding van uw politieke activiteiten zou gehad hebben ernstig aan. In die mate zelfs dat aan deze problemen niet langer geloof kan gehecht worden.

Rest voorts nog uw vrees tegenover de religieuze organisaties vanwege het oprichten van een muziekacademie. U slaagt er echter niet in voldoende elementen naar voren te brengen die het CGVS van de waarachtigheid van deze vrees kan overtuigen. Dat de politie zo'n oproep van organisaties die ze in veel gevallen zelf bestrijden, navolging zouden geven, is niet aannemelijk (CGVS vragen 103-111, 140, 145). Jamaat-e-Islami, Lashkar-e-Jhangvi, Tehreek-e-Taliban en Lashkar-e-Taiba kunnen bezwaarlijk gezien worden als partijen met een groot gezag onder de politie (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Daarnaast zijn er in verschillende regio's van Pakistan - en ook in Punjab en Gujrat - muziekscholen te vinden. Dat de overheid bedreigingen tegen deze instellingen en organisaties zou steunen is totaal ongeloofwaardig. Bovendien hoorde uw familie na uw vertrek niets meer van deze organisaties (CGVS vragen 171-174). De onwaarschijnlijkheid van dit gegeven en de algehele aantasting van uw geloofwaardigheid zorgen er samen voor dat de waarachtigheid van uw problemen met deze religieuze organisaties onderuit wordt gehaald.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De pv is enkel een bewijs van aangifte bij de politie, maar geen bewijs voor het bestaan van de documenten waarvan u beweert dat u ze had en stelt dat ze werden gestolen (CGVS vragen 2-16). Daarnaast hebt u deze ontvreemde documenten nooit bezorgd aan uw advocaat of de officiële instanties, nochtans had u deze al langer in bezit en had u ze al kunnen overmaken nog voor de diefstal plaatsvond. Tot op heden heeft het CGVS ook geen andere documenten of kopieën van de verdwenen documenten ontvangen. Verder zouden deze documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in

voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab, district Gujrat te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen

dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft (*“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een syntheseseminarie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.*

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de problemen die u zou gehad hebben vanwege uw politieke activiteiten sterk gerelativeerd kunnen worden. Over uw politieke activiteiten blijft u erg oppervlakkig. U slaagt er niet in hier gedetailleerd over te vertellen waardoor er sterk getwijfeld kan worden aan de mate waarin u betrokken was bij de PTI. Van iemand die - zoals u beweert - een voortrekkersrol speelt binnen zijn partij mag verondersteld worden hier uitgebreider en spontaner te kunnen over vertellen. Het gebrek aan informatie over uw politieke activiteiten laat bijgevolg toe te concluderen dat indien u al politiek actief was, dit op een erg bescheiden schaal was. U kunt enkel zeggen dat u medicijnen haalde voor arme mensen en dat u de praktische organisatie van bijeenkomsten verzorgde, wat op zich bitter weinig is (CGVS vragen 34, 37, 46-48, 54, 130-134). Verder beweert u dat enkel u geviseerd werd, terwijl er zou mogen verwacht worden dat iemand met uw belang voor de partij toch ook anderen zou moeten kennen die lastig gevallen worden vanwege hun politieke mening (CGVS vragen 76-77, 92). Dit wordt verder bevestigd door wat u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 12 oktober 2011) vertelde. Namelijk dat uw functie bij de PTI het ‘deelnemen aan bijeenkomsten en vergaderingen was’. Uit uw verklaringen blijkt hoegenaamd niet dat u een vooraanstaande rol speelde binnen uw partij, niet op provinciaal niveau, niet op districtsniveau en ook niet op lokaal niveau (CGVS vragen 34, 37, 46-58). Met uw beperkte politieke betrokkenheid in het achterhoofd is het weinig waarschijnlijk dat u op een dergelijke schaal zou geviseerd worden door de PPP of andere politieke partijen. Dat andere partijen - en op hun aanstoken ook de politie - zich zoveel moeite zouden getroosten om een doodgewoon lid van de PTI via arrestaties, aanslagen en bedreigingen te dwingen te stoppen met zijn kleinschalige politieke of humanitaire activiteiten is niet geloofwaardig. De gebruikte methoden staan totaal niet in verhouding tot uw belang voor de partij. En uw zelfverklaarde vooraanstaande positie staat dan weer niet in verhouding tot de toch zeer magere informatie die u over uw activiteiten kan geven.

Bovendien worden de problemen die u had met de politie en de politieke partijen zowel door u als door uw partij sterk gerelativeerd. Zo zei uw partij u dat u zich geen zorgen hoeft te maken en dat dat probleem met de politie wel goed zou komen (CGVS vragen 79-83, 139). Dat u ondanks de voorgehouden bedreigingen nog jaren in uw dorp bleef wonen, laat uitschijnen dat de voorgehouden problemen niet zo ernstig waren dan u wilt laten geloven. In 2008 waren uw problemen immers begonnen en pas in februari 2011 verhuisde u naar Lahore (CGVS vragen 68, 88-89, 103-104, 109-110). Van iemand die met de dood wordt bedreigd en beschoten wordt vanwege zijn politieke activiteiten mag verwacht worden dat hij sneller stappen zou ondernemen om zichzelf in veiligheid te brengen of het gevaar tot een minimum te herleiden. U verklaart dat u daarom gestopt bent met uw werk als taxichauffeur en autohandelaar (CGVS vragen 110-113). Hoe stoppen met dit soort werk er zou kunnen voor zorgen dat u veiliger bent, blijft onduidelijk. Wanneer de verschillende fracties u werkelijk willen intimideren, konden ze gewoon ook naar uw huis komen in plaats van te wachten tot u vanwege uw werk bij hen zou passeren. Ook deze uitleg strookt niet met de door u beschreven context. In een dergelijke situatie mag er van uitgegaan worden dat andere acties zou ondernemen om uzelf in veiligheid te brengen. Bovendien stelt u zelf dat het in die periode ‘niet nodig was uw land te verlaten omdat u er werk en kennissen had’ (CGVS vragen 163-165).

Ook de beschietingen kunnen in vraag gesteld worden. Allereerst is het opmerkelijk dat u vanwege die schietpartijen een FIR bent gaan indienen bij de politie aangezien zij net de personen waren die u vreesde (CGVS vragen 74, 84-91, 94-97, 111). U bent zelfs naar hen gegaan om de FIR's die tegen u zijn ingediend op te vragen. Mocht u hen werkelijk vrezen, zou men denken dat u hen net zou willen ontwijken. Bovendien vermeldde u de schietpartijen niet in de vragenlijst van het CGVS - opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken - wat op zich al afbreuk doet aan de waarachtigheid van uw verklaringen -, én blijft uw beschrijving van deze feiten erg beknopt en weinig doorleefd (CGVS vragen 124-129). Verder dan een erg feitelijk verslag ontgaan van elke spontaniteit komt u niet

waardoor hier dan ook weinig geloof aan gehecht kan worden. Het feit dat u dit evenmin vermeldde in de vragenlijst ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Daarnaast is het hoogst onwaarschijnlijk dat deze politieke partijen u ook na uw vertrek uit Pakistan nog zouden zoeken en uw familie zouden bedreigen (CGVS vragen 153-159). Wanneer u het land verlaat, betekent dit automatisch ook dat u niet langer politiek actief bent in uw streek en bijgevolg ook dat andere politieke partijen niet langer de nood hebben u onder druk te zetten om hier mee te stoppen. Dat zij desondanks uw familie bleven lastig vallen, is dan ook compleet ongeloofwaardig. Dat ze dit deden omdat ze vermoedden dat u er nog was of later zou kunnen terugkeren, is geen afdoende argument om deze onlogische actie te verklaren. Bovendien is uw partij sinds 2008 er erg op vooruitgegaan qua populariteit. Bij de laatste verkiezingen werd ze zelfs de derde grootste partij (CGVS vragen 160-162). Daarom mag er veronderstelt worden dat andere figuren zijn opgestaan in uw regio die een grotere politieke bedreiging vormen dan u ooit bent geweest. Dat u er ondanks uw vertrek en waarschijnlijke vervanging toch nog uitgepikt zou worden is niet plausibel. De combinatie van al deze elementen tast de geloofwaardigheid van de problemen die u naar aanleiding van uw politieke activiteiten zou gehad hebben ernstig aan. In die mate zelfs dat aan deze problemen niet langer geloof kan gehecht worden.

Rest voorts nog uw vrees tegenover de religieuze organisaties vanwege het oprichten van een muziekacademie. U slaagt er echter niet in voldoende elementen naar voren te brengen die het CGVS van de waarachtigheid van deze vrees kan overtuigen. Dat de politie zo'n oproep van organisaties die ze in veel gevallen zelf bestrijden, navolging zouden geven, is niet aannemelijk (CGVS vragen 103-111, 140, 145). Jamaat-e-Islami, Lashkar-e-Jhangvi, Tehreek-e-Taliban en Lashkar-e-Taiba kunnen bezwaarlijk gezien worden als partijen met een groot gezag onder de politie (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Daarnaast zijn er in verschillende regio's van Pakistan - en ook in Punjab en Gujrat - muziekscholen te vinden. Dat de overheid bedreigingen tegen deze instellingen en organisaties zou steunen is totaal ongeloofwaardig. Bovendien hoorde uw familie na uw vertrek niets meer van deze organisaties (CGVS vragen 171-174). De onwaarschijnlijkheid van dit gegeven en de algehele aantasting van uw geloofwaardigheid zorgen er samen voor dat de waarachtigheid van uw problemen met deze religieuze organisaties onderuit wordt gehaald.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. De pv is enkel een bewijs van aangifte bij de politie, maar geen bewijs voor het bestaan van de documenten waarvan u beweert dat u ze had en stelt dat ze werden gestolen (CGVS vragen 2-16). Daarnaast hebt u deze ontvreemde documenten nooit bezorgd aan uw advocaat of de officiële instanties, nochtans had u deze al langer in bezit en had u ze al kunnen overmaken nog voor de diefstal plaatsvond. Tot op heden heeft het CGVS ook geen andere documenten of kopieën van de verdwenen documenten ontvangen. Verder zouden deze documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een algemene kritiek en beweringen, waarmee hij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele Veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Bij de aanvullende nota voegt de verwerende partij de COI Focus "*Pakistan Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie*" van 12 november 2014. Hieruit blijkt dat in de loop van 2014 de veiligheidssituatie in Pakistan gekenmerkt bleef door het gewapende conflict in het noordwesten van het land, nationalistische opstand in Balochistan, etno-politiek geweld in Karachi en toenemend sektarisch geweld. Ook het offensief dat het Pakistaanse leger in mei 2014 opstartte in Noord-Waziristan vormt de voornaamste nieuwe ontwikkeling wat betreft de veiligheidssituatie.

Uit de voormelde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers uit de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker brengt ook hier geen enkel concreet gegeven bij om voormelde informatie te weerleggen.

3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 22 juli 2014 wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF